ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ **ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ**

ΦΤΩΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ!...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Καὶ γιὰ τὴ διχή μου τὴν εὐτυχία, Κάρολε, ψιθύρισε ἡ Σιμώνη μέσα στὴ θέρμη τῆς αὐταπάτης της.

— Ναί, ἀγάπη μου, ἔχεις δίκηο....

Σώπασαν ἔπειτα. Αἰσθανόντουσαν τώρα ἕνα εἶδος ζάλης ποὺ τοὺς ἔπιαγνε ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμο καὶ τοὺς ἔφερνε σὲ κάποιον ἄλλο κόσμο, στὸν κόσμο ποὺ ὁ Θεὸς ἀναπαύει τὶς ψυχὲς τῶν πλασμάτων του.

Ἡ Σιμώνη ἔκλεισε τὰ μάτια της καὶ ἡ φωνή της ἀκούστηκε γλυκειά, τρυφερή, μελωδική, μὲ τὸν παράδοξο ἐκεῖνο ἦχο ποὺ εἶχε στὸ πλοῖο τὴν ἡμέρα τοῦ τελευταίου θαλασσινοῦ περιπάτου τους.

— Ὤ, φίλε μου, μὴ μὲ ξεχνᾶς! Ἂν δὲν βρίσκωμαι κέσα στὸν Παράδεισο, εἶμαι σίγουρα στὸ κατῶφλι του. Ἤθελα ν' ἀποκοιμιόμουν γιὰ πάντα, νὰ πετοῦσα ψηλὰ στὸν οὐρανὸ καὶ νὰ σίμωνα περισσότερο τὸ Θεό. Ἤθελα καλύτερα νἄφευγα καὶ νὰ πήγαινα κάτω ἀπ' τὸ φαιδρὸ ἥλιο τῶν Ἰνδιῶν μου, στὸ μέρος ὅπου σὲ πρωτογνώρισα. Ὤ, ναί, ἕνας τέτοιος θάνατος μοῦ ἀρέσει!....

Ὁ Κάρολος, μὲ τὴν καρδιὰ συντριμμένη, προσπαθοῦσε νὰ τὴν καθησυχάση ὅπως μποροῦσε.

— Σιμώνη μου, τῆς ἔλεγε κλαίοντας. Ἐγὼ φταίω... Συγχώρησέ με!... Μὴ φύγης ἀπὸ κοντά μου. Μὴ θελήσης νὰ πιωρήσης ἔτσι σκληρὰ ἐκεῖνον ποὺ ἀγάπησες τόσο πολύ. Πῶς θὰ μπορέσης νὰ μ' ἀφήσης μέσα σὲ μιὰ τόσο ἀπαρηγόρητη θλῖψη;

Ἐκείνη ἄνοιξε ἀργὰ τὰ μάτια της καὶ τὸν ἐκύτταζε.

— Ἄ, ἔχεις δίκηο, φίλε μου, τοῦ εἶπε. Δὲν πρέπει νὰ φύγω ἀπὸ τώρα. Πρέπει νὰ μείνω.... γιὰ νὰ ἐξασφαλίσω τὸ μέλλον σου, καθὼς καὶ τὸ μέλλον τῆς πολυαγαπημένης μου Ζερμαίν... Ὤ, ναί, δὲν θέλω καὶ δὲν πρέπει νὰ πεθάνω ἀπὸ τώρα... Ἡ Ζερμαίν θὰ περιμένη αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸ κρεββάτι της. θὰ ὀνειροπολῆ... Ἴσως μᾶς ἀκούει... Γιατί σ' ἀγαπᾶ καὶ τὴν ἀγαπᾶς. Κάρολε....

Ἔβγαλε κατόπιν τὰ χέρια της ἀπ' τὰ διχά του κ' ἔκανε ἕνα βῆμα μέσα στὸ δωμάτιο. Ἀλλ' ἀμέσως κλονίστηκε. Ὥσπου νὰ τρέξη ὁ Κάρολος νὰ τὴν πάρη στὴν ἀγκαλιά του, εἶχε συνέλθει κόλας.

— Ὄχι, τοῦ εἶπε χαμογελῶντας. Εἶμαι δυνατή, κ' αὐτὸ τὸ ὀφείλω σὲ σένα...

Ἔπειτα μὲ μιὰ κίνησι γεμάτη χάρι, ἔρριξε τὰ μαλλιά της ἀπάνω στ' ἀριστερὸ χέρι της καὶ τ' ἀνασήκωνε, σὰν νὰ κρατοῦσε ἀληθινὸ βασιλικὸ μανδύα.

— Ἄς τ' ἀφήσουμε γι' αὔριο, τοῦ εἶπε. Ἀπόψε εἶνε πολὺ ἀργὰ καὶ τ' ἀστέρια μᾶς παραφυλάν. Φοβοῦμαι ὅτι κάνουν κατάχρησι τῆς καλοσύνης τοῦ οὐρανοῦ. Λές τὴ σελήνη ποὺ μᾶς ἀποχαιρετᾶ...

Κι' ἔδειχνε στὸ νερὸ τὴ λάμψη τοῦ φεγγαριοῦ, ποὺ δὲν ἐφώτιζε πειά, παρὰ τὰ ἄκρα τῶν παραθύρων καὶ τὸ κατῶφλι τῆς τζαμόπορτας. Ὁ Κάρολος ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ μένη στὴν ἴδια θέσι, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, σὰν νὰ βρισκόταν σ' ἔκστασι.

— Λοιπὸν αὔριο, τοῦ εἶπε ἀγκιαχρυνεμένη κατὰ ἕνα βῆμα ἡ Σιμώνη.

— Ναί, αὔριο, τῆς ἀπάντησε κι' αὐτὸς μὲ συγκίνησι.

Καθὼς ὅμως ἡ νέα ἔμπαινε στὸ διάδρομο γιὰ νὰ πάη στὸν κοιτῶνα της, γύρισε ἔξαφνα πίσω καὶ κάλεσε ἀκόμα μιὰ φορὰ τὸν ἀγαπημένο της:

— Κάρολε!...

Ἐκεῖνος μ' ἕνα πήδημα ξαναβρέθηκε κοντά της.

Ἡ Σιμώνη πῆρε τὸ χέρι του καὶ, χαϊδεύοντάς τον μὲ τὸ βλέμμα της, τοῦ εἶπε:

— Μοῦ χάρισες τὴν εὐδαιμονία ποὺ ὀνειρευόμουν... Γέμισες τὴν καρδιά μου μ' εὐτυχία... Μ' ἔκαμες νὰ νοιώσω κάτι ποὺ δὲν τολμοῦσα νὰ τὸ ἐλπίσω... Σ' εὐχαριστῶ γι' αὐτὸ καὶ δὲν ζητῶ τίποτε ἄλλο ἀπ' τὸ Θεό... Τώρα πειὰ δὲν μὲ νοιάζει ἂν πεθάνω, ἀφοῦ γνώρισα κι' ἐγὼ τὴν ὑπέρτατη χαρὰ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο!

Ἐκείνος αἰσθάνθηκε τὸ μικρὸ χέρι της νὰ τρέμη κι' εἶδε στὰ μάτια της ἕνα δάκρυ γλυκὸ κ' ἥσυχο.

— Καλὴ ἀντάμωσι γι' αὔριο, τοῦ εἶπε ἡ Σιμώνη κι' ἔφυγε.

Ὅταν ὁ Κάρολος ἔμεινε μονάχος μέσ' στὸ σκοτάδι, ἔφερε τὰ δυὸ χέρια του στὸ στῆθος, στὸ μέρος τῆς καρδιᾶς. Αἰσθανόταν ἕνα σκληρὸ πόνο, ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ ἔρωτος ποὺ εἶχε ἀργήσει τόσο νἀρθῆ, κι' ἕνα πνιγμένο παράπονο ἀνέβηκε στὰ χείλη του:

— Θεέ μου! Θεέ μου!

Ὕψωσε τὰ μάτια του ἀγρημερωμένα καὶ ξαφνικὰ τραβήχτηκε πρὸς τὰ πίσω.

Μπροστά του στεκόταν ἕνας ἄνθρωπος ποὺ τὰ παρατηροῦσε μὲ βαθειὰ λύπη. Σὲ λίγο ἀκούστηκε ἡ θλιμμένη φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ νὰ τοῦ λέη:

— Ἔλα, παιδί μου, πᾶμε νὰ τὴν κλάψουμε μαζύ!....

Ἦταν ὁ θεῖος τῆς Σιμώνης, ὁ πρίγκηψ Ραὰμ Σίγκ.

Ὁ Ραὰμ Σίγκ καὶ ὁ Κερβὰλ διευθύνθηκαν πρὸς τὸν κῆπο, χωρὶς ν' ἀλλάξουν λέξι, ὅσο βρισκόνταν κοντὰ στὸ σπίτι. Φοβόνταν μὴν τοὺς ἀκούση ἡ Σιμώνη. Τὸ ὡς τοῦ ἀνοιχτοῦ παραθύρου της ἔδειχνε πως ἀκόμη δὲν εἶχε πλαγιάσει.

Σὲ λίγο, ὅταν ἔφτασαν κοντὰ στοὺς εὐκαλύπτους, ἄκουσαν τὸ παράθυρό της νὰ κλείνη κι' ἀνέπνευσαν μ' ἀνακούφισι. Τώρα μποροῦσαν νὰ ποῦν ὅ,τι ἤθελαν, χωρὶς νὰ τοὺς ἀκούση κανείς.

— Παιδί μου, μίλησε πρῶτος ὁ πρίγκηψ, ἄγγιξέ με νὰ σὲ κάλεσω μὲ τὸ ὄνομα ποὺ σὲ λίγο δὲν θἄχω πειὰ τὸ δικαίωμα νὰ σοῦ δώσω. Θέλω νὰ σ' εὐχαριστήσω ἀπ' τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου γι' αὐτὸ ποὺ ἔκανες ἀπόψε....

— Καὶ τί ἔκανα; ρώτησε ὁ Κερβὰλ μὲ μεγάλη ἔκπληξι.

— Γιὰ τὴν εὐτυχία, ἤθελα νὰ πῶ, ποὺ χάρισες στὸν ἄγγελό μας.

— Ἀλλοίμονο! Γιὰ χάρι τῆς Σιμώνης, πρίγκηψ, θἄδινα ἀκόμη καὶ τὴ ζωή μου, ἂν ὁ Θεὸς δεχόταν νὰ τὴ σώση.

— Μὲ τὸ ἅγιο σου ψέμμα τὴ **λύτρωσες** ἀπὸ μιὰ θλῖψι ποὺ θὰ τὴν παίδευε ὡς τὴν τελευταία της ὥρα....

— Δὲν σᾶς κατάλαβαίνω, φώνοξε ὁ νέος. Ποιὸ ψέμμα ἐννοεῖτε;

Ὁ γέρος προσήλωσε μὲ καλοσύνη τὸ βλέμμα του στὸ πρόσωπο τοῦ συνομιλητή του κι' ἀπάντησε:

— Φίλε μου, ἕνας ἄνθρωπος τῆς ἡλικίας μου ποτὲ δὲν ἀπατᾶται. Μάθετε πῶς ξέρω ἀπὸ καιρὸ τὰ μυστικά σας. Ἐν τούτοις σᾶς ἐκτιμῶ καὶ σᾶς ἀγαπῶ ἀκόμη περισσότερο γι' αὐτό, γιατὶ ἔχετε πραγματικὰ καλὴ καρδιά. Γνωρίζω ὅτι ἀγαπᾶτε τὴ δεσποινίδα ντὲ Μεὰλ καὶ ὅτι κι' αὐτὴ σᾶς ἀγαπᾶ. Γνωρίζω ἀκόμη ὅτι κι' οἱ δυὸ σας φανήκατε ἀνάξιοι τῆς ἐκτιμήσεώς μας καὶ δὲν ἐμειώσατε καθόλου τὴν ὑπόληψί μας. Γι' αὐτὸ λοιπὸν σ' εὐχαριστῶ, ἐπειδὴ ἔπαιξες μὲ τόση ἀληθοφάνεια μπρὸς στὸ καταδικασμένο τέκνο μου τὴν κωμωδία τοῦ ἔρωτος, ποὺ βαλάμωσε τὴν πληγωμένη της καρδιά....

— Τὴν κωμωδία τοῦ ἔρωτος, εἴπατε; τὸν διέκοψε ὁ Κερβάλ. Ὤ, εἶστε ἄδικος, πρίγκηψ, δὲν ἔχετε δίκηο. Τὰ λόγια ποὺ ἄκουσε πρὸ ὀλίγου ἡ δεσποινίς ντ' Ἰλοά, μοῦ τα ὑπαγόρευσε ἀληθινὴ ἀγάπη κι' ὄχι ψεύτικη συμπόνια. Μοῦ ἐνέπνευσε τὸν ἔρωτα καὶ τῆς προσέφερα γονατιστὸ τὸν δικό μου. Ποῦ βλέπετε ἐσεῖς τὴν κωμωδία;

Ὁ πρίγκηψ δὲν ἐφάνηκε νὰ ἐκπλήσσεται ἀπὸ τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Καρόλου.

— Τόσο τὸ χειρότερο, περιωρίστηκε νὰ τοῦ ἀπαντήση τέλος, γιατὶ ἂν ἀγαπήσατε ἔξαφνα καὶ τὴ Σιμώνη, θὰ ὑποφέρετε διπλᾶ...

Καὶ μ' ἕναν τόνο βαθυτάτης ἀπελπισίας ἐπρόσθεσε:

— Ἀλλὰ τί εἶδους ἀγάπη εἶνε αὐτή, ἀπ' τὴν ὁποίαν νομίζετε ὅτι κυριευθήκατε; Μιὰ ταραχὴ τῆς καρδιᾶς ποὺ θὰ διαρκέση ἕνα μῆνα, τὸ περισσότερο, μιὰ μέρα ἴσως, μπορεῖ καὶ μιὰ ὥρα μονάχα. Τὸ πιστεύω, ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμὴ ποὺ μιλοῦμε, εἶστε εἰλικρινής. Ἀλλὰ ὕστερ' ἀπὸ τὴ δοκιμασία αὐτή, θὰ ἰδῆτε νὰ ξυπνᾶη τὸ πρῶτο αἴσθημα ποὺ κοιμᾶται στὴν καρδιά σας. Μόλις λείψη ἡ Σιμώνη, θ' ἀγαπήσετε πάλι, χωρὶς ντροπὴ καὶ χωρὶς φόβο τὴν ἄλλη, ἐκείνη ποὺ σᾶς ταιριάζει τόσο πολύ....

Σταμάτησε λίγο συγκινημένος κι' ἔπειτα ἐξακολούθησε:

(Ἀκολουθεῖ)

...Θὰ περιμένη αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸ κρεββάτι της, θὰ ὀνειροπολῆ...

στοὺς ὤμους του, βγῆκε ἀπὸ τὸ αὔλο, διέσχισε τὸ χωριό, χωρὶς κανεὶς νὰ τοῦ ἀντισταθῆ καὶ χάθηκε μακρυά, χωρὶς κανεὶς ποτὲ νὰ μάθη ποιὸς ἦταν καὶ τί ἔκαμε τὸ πτῶμα τοῦ βασιλέως. Αὐτὸ συνέβη στὶς 18 Ἰουνίου τοῦ 1488.

Ἔπειτα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Ἰακώβου Γ', βασιλεὺς τῆς Σκωτίας ἔγινε ὁ γιός του, Ἰάκωβος Δ', τοῦ ὁποίου ὁλόκληρη ἡ βασιλεία πέρασε μέσα σὲ μιὰ ἀδιάκοπη σειρὰ ἐμφυλίων πολέμων. Πέθανε, ἀρίνοντας ἀντιβασίλισσα τὴ γυναίκα του, Μαρία τῆς Γίζης, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ κυβερνήση μέχρις ὅτου θὰ ἐνηλικιωνότανε ἡ μικρὴ κόρη ποὺ ἄφησε ὡς τὸν μόνο διάδοχό του.

Αὐτὴ ὅμως ἡ μικρὴ κόρη δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν περίφημη καὶ τραγικὴ βασίλισσα Μαρία Στοὐαρτ, τῆς ὁποίας τὴ ζωὴ μὲ τὶς δραματικὲς περιπέτειες, τοὺς ἔρωτας καὶ τὴν ἀωλίκιτη πάλη μὲ μιὰ ἄλλη βασίλισσα, τὴν περίφημη Ἐλισσάβετ τῆς Ἀγγλίας, ἐδημοσιεύσαμε σὲ προηγούμενα φύλλα.